

сички липсаха веселби: не смей момакъ съ свирка да засвири, нето мома песенъ да за пее. Онемяха ни поля и джбрави. Затуриха са хора хорища ни тросъкъ обви, буренясаха седенки, беленки ни глинясаха Тлжи са вече не бержтъ, момакъ съ мома са невиди. Девятъ са вече години, отъ какъ велиденъ не знаеме, канишки не некли, яйца не чървили. Зобравѣхме са съсъ родове, кумъ са съ кръстникъ не познаватъ. Отъ онова време и страненъ човѣкъ не сме видѣли, отъ неговото звѣрско бѣснуване, сичките тука пж-тища са сж спрѣли, кого срещне стигне, турчена или българина равно бий та трий, обира и саблича. Отъ девятъ години на самъ вѣрвай ма побратиме, едного тебѣ тжзи вечеръ биваль честитъ да видѣж и ти на що ми си настржхвадъ и нѣкакъ, като, че ми мири-шишъ на кръвъ, и ако има, не дай Боже, нещо, кажи ми да тжр-симъ лѣкъ!

Сидеръ, засмѣно.—Въ такъвзи случай, побритиме азъ самъ знаѣж да са лѣкувамъ, дори и него излѣкувахъ. Той билъ добаръ човекъ; но ималъ нѣкаква си зла кръвъ, тя го карала на подлуда и затуй толкова той лудувалъ и азъ, като му пуснахъ тжзи кръвъ той са смири и укроти, като че бѣ едно най кротко агне, легна и тихо заспа и азъ го турихъ на завѣжтъ на дѣното въ твойтъ баталя-салъ кладенецъ, дѣто той вѣчно ще тамъ да спи. И ако не вѣр-вашъ; ето. отъ благодарностъ, за стореното ми нему добро какво ми и за вѣчна поменъ подари и скочилъ, зелъ си десагите изводилъ хамаллията и зегните, сложилъ ги на предѣж му и му казалъ: познавашъ ли ги че сж негови тия нѣща;

Пънку.—О!!! милъ побратиме! щое това? това не е даръ отъ добра воля. О Боже! дали сънувамъ, или бълнувамъ; белкимъ са среща ти съ него и са би; да не мж пжкъ нещо блазни, не сжщо неговитесж; я гледай тѣе кървави; ти си го убилъ! да живеишъ до безкрайни години добъръ юнако! зелъ ги въ ржка разгледалъ ги добрѣ и повторно извикалъ; негови сж наистина неговни! Кога ми са лъснѣха нейде по полето, на нѣкая могила, или въ нѣкая до-лина космите ми на главата са исправяха, снагжта ми настржхваше и са забравихъ на мѣсто то си, отъ привлеіето на атѣтъ му страхъ е оживѣлъ не сърце ми. О Боже! живи ли бѣхме пакъ да са отарвемъ отъ тогози страшенъ кръвника. Сега побратиме ще та попитамъ; моля та да ми кажешъ, тжзи страшна снагж, на която висѣше тжзи хамаллия дѣе сега;

Сидеръ—Мърша е казахъ ти и почива на дѣното на твойтъ баталясалъ кладенецъ.

Пънку—Слава тебе Господи! а хвърковатата снагж, на която висѣха тези зенгни дѣ са намѣрва;

Сидеръ—Прострѣна е средъ полето, която са надѣвамъ, че до сега ся іж зачеснали гладните вълци и благуватъ вече съ неіж.

Пънку—О Боже! какъвъ гостенинъ, съ каква радостъ, ра-достъ йоще и за цѣлъ вилаятъ си ми довелъ тжзи вечеръ! и са